

Bedrijfscommissie voor de Overheid
Kamer voor Rijk en Politie

Verslag van bevindingen

Verslag van de hoorzitting op 27 oktober 2005 inzake het verzoek om bemiddeling en/of advies van de ondernemingsraad van de Belastingdienst Randmeren over de beantwoording van de vraag of de ondernemingsraad een adviesrecht toekomt ten aanzien van de voorgenomen verplaatsing van de Belastingdienst Randmeren locatie Lelystad naar Almere.

Aanwezig:

commissie: de heer J.J. van Noortwijk, voorzitter van de Kleine Commissie, tevens BDC-lid namens de S(samenwerkende) C(centrales) van O(verheids)personeel
de heer J.W. Meijeraan, BDC-lid namens de SCO
de heer W.B.M. Treu, BDC-lid namens het V(erbond) S(ectorwerkgevers) O(verheid)
mevrouw Y.G.P.M. Ulijn, BDC-lid namens het VSO

namens de bestuurder Belastingdienst Randmeren mevrouw T.C.L. de Jong-Sesink (lid van het team Personeel uit de staf van het Directoraat Generaal van de Belastingdienst)

namens de ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren de heer J. van der Hart (eerste secretaris)
de heer B.J. Bekendam (tweede secretaris)
de heer W.Kroft (raadman ondernemingsraad)

secretariaat Bedrijfscommissie: mevrouw J.C. Dekker

dossiernummer: RP.117

De voorzitter opent de hoorzitting en stelt de leden van de Kleine Commissie, samengesteld uit leden van de Kamer voor Rijk en Politie van de Bedrijfscommissie voor de Overheid, voor.

Van de zijde van de bestuurder wordt desgevraagd aangegeven dat het eventueel door de Bedrijfscommissie uit te brengen advies niet als bindend wordt aanvaard. Hiermee staat vast dat het eventueel uit te brengen advies als niet-bindend zal worden aangemerkt.

Voorts vraagt de voorzitter of partijen kunnen instemmen met de verlenging van de wettelijke termijn voor het uitbrengen van een advies met maximaal twee maanden.

Deze vraag wordt bevestigend beantwoord door de bestuurder en de ondernemingsraad.

De voorzitter stelt allereerst partijen in de gelegenheid om een toelichting te geven op hun standpunten, voorzover dit niet reeds uit de stukken blijkt.

Van de zijde van de bestuurder wordt toegelicht dat de reorganisatie 2001-2003 bij de Belastingdienst tot gevolg heeft gehad dat het werken met de doelgroepdirecties is gewijzigd in het werken in een procesgerichte organisatie. Om dit te bereiken zijn er veranderteams ingesteld die rapport hebben uitgebracht aan de Directeur Generaal Belastingdienst (hierna: D-G Belastingdienst). Het veranderteam Randmeren heeft de wens geuit dat de Belastingdienst Randmeren, op drie locaties werkzaam zal zijn, te weten te Apeldoorn, Zwolle en Lelystad.

In het besluitvormingstraject heeft de D-G Belastingdienst duidelijk aangegeven dat zij een voorkeur heeft, te weten een voorkeur voor Almere boven Lelystad. Deze voorkeur is het besluit van het bevoegd gezag. De uitwerking van deze voorkeur heeft vervolgens plaatsgevonden op centraal niveau tussen D-G Belastingdienst en de Centrale Groepsondernemingsraad (GGOR), naderhand de Concern-ondernemingsraad (COR). Naar de mening van de D-G Belastingdienst en de bestuurder is geen sprake van een conflict als bedoeld in de WOR.

Er is een afweging gemaakt in het kader van het bedrijfsbelang (in Almere zijn veel ondernemingsactiviteiten gevestigd, derhalve moet de Belastingdienst daar aanwezig zijn) en het bevoegd gezag heeft besloten dat de Belastingdienst Randmeren, locatie Lelystad, op termijn naar Almere moet. Dat in de verslaglegging is aangegeven dat sprake is van een voorkeur neemt niet weg dat het besluit is genomen, aldus de bestuurder.

De ondernemingsraad wijst er op dat het voorliggende vraagstuk van juridische aard is. In de besluitvorming in het kader van de reorganisatie Belastingdienst Strax is de huisvesting van alle onderdelen aan de orde geweest. Aan het einde van die reorganisatie heeft de Belastingdienst Randmeren vestigingen in Zwolle, Apeldoorn en Lelystad. De D-G Belastingdienst heeft toen aangegeven dat hij een voorkeur heeft om op lange termijn een vestiging te hebben in Almere in plaats van Lelystad. Het uiten van een voorkeur voor een vestigingsplaats op lange termijn is geen besluit in de zin van artikel 25 WOR. Stel, dat over vijf jaar de voorkeur wordt omgezet in een concreet besluit, dan kan toch niet worden gezegd dat het uiten van een voorkeur anno 2005 in 2010 is aan te merken als een voorgenomen besluit. Op dit punt verschillen partijen dus van mening.

De ondernemingsraad is van mening dat geen sprake is van een besluit aangezien aan de voorkeur geen rechten en plichten zijn te ontleen, er zijn geen rechtsgevolgen aan verbonden. Een besluit in de zin van de WOR is meer dan het uiten van een voorkeur op lange termijn. In een voorgenomen besluit (tot verhuizing van de onderneming) zal concreet moeten zijn opgenomen de voorwaarden voor het bepalen van de keuze van plaats van vestiging en het gebouw, voorwaarden op het terrein van de arbo-omstandigheden, de personele gevolgen. Als deze punten op een rijtje zijn gezet moet je een voorgenomen besluit tot wijziging van de vestigingsplaats ter advisering aan de medezeggenschap voorleggen. Er is in 2001-2003 dan ook geen besluit genomen, aldus de ondernemingsraad.

De Kleine Commissie vraagt de ondernemingsraad of hij altijd vertegenwoordigd is (geweest) in de COR (voorheen CGOR). Deze vraag wordt bevestigend beantwoord. De ondernemingsraad krijgt voorts altijd alle stukken van de COR, zoals de (concept-)verslagen van het overleg tussen de D-G Belastingdienst en de COR.

De Kleine Commissie vraagt de bestuurder om een toelichting op onderdeel 2 (reorganisatiebesluit) van Belastingdienst Strax (verwezen wordt naar bladzijde 3 halverwege van dit document, dat als bijlage 3 is gevoegd bij de reactie van de bestuurder op het verzoek om bemiddeling en advies). In dit onderdeel wordt aangegeven dat de D-G Belastingdienst de ingediende plannen van de veranderteams accordeert, zij het dat hij op een aantal punten een specifiek commentaar heeft. Dit commentaar behoeft naar de mening van de D-G Belastingdienst echter niet te leiden tot aanpassing van de veranderplannen. Welk besluit is er naar de mening van de bestuurder genomen?

Namens de bestuurder wordt geantwoord dat het besluit is dat er een voorkeur wordt geuit voor Almere boven Lelystad. De bestuurder heeft niet de intentie gehad dit geen besluit te laten zijn. Ook de COR is die mening toegegaan.

Het besluit is "het hebben van een voorkeur". De uitwerking moet naderhand plaatsvinden, daarvoor is in 2005 de businesscase gestart. Meer in het algemeen wordt opgemerkt dat het veranderproces nog lang niet is afgerond, het betreft een organisch proces.

Overigens is de D-G Belastingdienst altijd bereid om met de ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren van gedachten te wisselen.

Bij de afronding van de besluitvorming in 2003 was overduidelijk dat op termijn de vestiging te Lelystad zou worden verplaatst naar - zoals het zich op dat moment liet aanzien - Almere, mede gelet op het feit dat het gebouw in Lelystad dringend aanpassing behoeft.

De Kleine Commissie wijst op het volgende. In de huisvestingsnota 2003 wordt aangegeven dat medewerkers, op dat moment werkzaam in Harderwijk, worden overgeplaatst naar Lelystad. Op dat moment was kennelijk nog geen sprake van Almere. De medewerkers werden (en worden) geworven voor Lelystad.

De bestuurder geeft aan dat voorgenomen wijzigingen ook organisatorisch moeten worden ingepast. Zolang er geen alternatief beschikbaar is, gaan medewerkers vooralsnog naar Lelystad. De nadrukkelijke lange termijn voorkeur voor Almere bestond toen al en was ook bekend in de organisatie: 'zolang we niets anders hebben gaan mensen even naar Lelystad. Op termijn wordt dat Almere of misschien wel iets anders'.

De Kleine Commissie vraagt de ondernemingsraad of, en zo ja hoe, hij heeft gereageerd op het onderzoek dat gaande was naar de verplaatsing van de vestiging, verwezen wordt naar het verslag d.d. 13 november 2003 van het overleg tussen de D-G Belastingdienst en de COR. Is toen een adviesrecht geclaimd?

De ondernemingsraad antwoordt dat destijds sprake was van een project reductie huisvestingskosten. Dit project voorzag in de opheffing van de vestigingen Harderwijk en Almere en het inhuisen van de medewerkers in Lelystad.

De Kleine Commissie merkt op dat in de brief d.d. 10 oktober 2003 van de COR aan de D-G Belastingdienst het tegendeel is beschreven, het onderzoek betreft de verplaatsing van de Belastingdienst Randmeren van Lelystad naar Almere. Heeft de ondernemingsraad toen een adviesrecht geclaimd, aangezien in het najaar van 2003 duidelijk werd dat de uitkomsten van het onderzoek zouden worden besproken in het overleg tussen D-G Belastingdienst en de COR?

De ondernemingsraad geeft aan dat hij alle vertrouwen had in de COR. Hij ging er van uit dat in het onderzoek alle alternatieven zouden worden onderzocht, dus ook het alternatief 'handhaven vestiging Lelystad'. Tot eind 2004 heeft de ondernemingsraad niets meer vernomen. Toen werd duidelijk dat het onderzoek slechts de keuze van het gebouw in Almere betrof. Van weging van argumenten pro en contra Almere was geen sprake.

Desgevraagd door de Kleine Commissie wordt namens de ondernemingsraad toegelicht dat tot eind 2003 sprake was van een aangelegenheid van de COR, omdat de besluitvorming betrekking had op de reorganisatie Belastingdienst Strax en de huisvestingsproblematiek (reductie huisvestingskosten Belastingdienst). Deze onderwerpen betroffen gemeenschappelijke aangelegenheden en kwamen dus op het bordje van de COR terecht. In dat kader kon de ondernemingsraad een preadvies uitbrengen aan de COR.

Inmiddels is de situatie gewijzigd. Het project Belastingdienst Strax en de besluitvorming over de beheersing van huisvestingskosten zijn afgerond.

Nu vindt de besluitvorming ten aanzien van de verplaatsing van de vestiging Lelystad naar Almere plaats. Dit besluit heeft uitsluitend betrekking op de Belastingdienst Randmeren (lokale aangelegenheid), derhalve is de ondernemingsraad bevoegd. De omstandigheid dat de beslissing wordt genomen door de D-G Belastingdienst creëert als zodanig geen bevoegdheid voor de COR. Het gaat er bij de toepassing van de WOR om, op welk onderdeel, welke onderneming het besluit betrekking heeft.

Toen in 2005 het voorgenomen besluit tot het houden van een businesscase werd genomen heeft de ondernemingsraad actie ondernomen, hij heeft met de COR gesproken en hij heeft besloten tot het indienen van het verzoek ex artikel 36 WOR bij de Bedrijfscommissie.

Op de businesscase is ook inhoudelijk gereageerd, de ondernemingsraad wilde dat het onderzoek breder van opzet zou worden (niet uitsluitend de keuze van het pand in Almere); ten aanzien van de kosten van het opknappen van het pand in Lelystad wordt niet nader onderbouwd hoe hoog die zouden zijn. Een vergelijking tussen de kosten van blijven in Lelystad en die van verhuizen naar Almere wordt niet gemaakt. Er moet worden afgewogen of de lange termijn-voorkeur voor Almere nu nog steeds valide is. De ondernemingsraad heeft zijn standpunt kenbaar gemaakt aan de COR. De COR heeft evenwel aangegeven dat het besluit tot verplaatsing al is genomen in 2003 en dat hij daarin advies heeft uitgebracht.

Desgevraagd door de Kleine Commissie zet de bestuurder uiteen dat het onderzoek inzake de verplaatsing van Lelystad naar Almere recent, dus in 2005, heeft plaatsgevonden. Eerst moest de D-G Belastingdienst daartoe de benodigde middelen vrijmaken. De omstandigheid dat de huurovereenkomst per 1 januari 2007 is opgezegd, vanwege de slechte conditie van het gebouw in Lelystad, heeft daarbij als katalysator gewerkt. In de businesscase is een aantal alternatieven op een rij gezet, de resultaten van het onderzoek worden besproken met de COR, zoals destijds is afgesproken.

De Kleine Commissie vraagt de bestuurder te reageren op de stelling dat de besluitvorming ten aanzien van de huisvesting van Lelystad niet een onderdeel is geweest van de besluitvorming over de reorganisatie Belastingdienst Strax en ten aanzien van de huisvestingsnota. Immers, in 2003 wordt slechts een voorkeur uitgesproken en is geen besluit genomen, het in 2003 toegezegde onderzoek naar de huisvesting vindt pas in 2005 plaats en in de tussenliggende periode wordt geworven voor Lelystad en zijn medewerkers vanuit Harderwijk ingehuist in Lelystad. Gelet hierop zou de conclusie kunnen luiden dat sprake is van gescheiden trajecten.

De bestuurder is deze mening niet toegedaan. In het kader van de totale reorganisatie zijn de veranderplannen richtinggevend geweest voor de organisatie. Ten aanzien van het veranderplan betreffende de Belastingdienst Randmeren heeft de D-G Belastingdienst duidelijk aangegeven dat hij niet tegemoet wil komen aan de wens van het veranderteam Belastingdienst Randmeren, de voorkeur op lange termijn is en blijft Almere. Deze voorkeur is ook meegenomen in de huisvestingsnota. Er moesten prioriteiten worden gesteld (in tijd en geld), dit heeft met zich mede gebracht dat het onderzoek eerst dit jaar heeft kunnen geschieden.

De businesscase is conform gemaakte afspraken ter advisering voorgelegd aan de COR.

In de tijd bezien is sprake van een logische voortgang van zaken.

In dit verband wijst de bestuurder er voorts op dat de CGOR de ondernemingsraden heeft gevraagd om een preadvies betreffende de veranderplannen. In de brief van 16 september 2002 aan de D-G Belastingdienst, vraagt de CGOR het realiteitsgehalte van de wens van het veranderteam Belastingdienst Randmeren te onderzoeken, te weten de wens om nieuwbouw te plegen in Lelystad onder afstoting van de bestaande panden te Harderwijk en Almere. De huisvesting van Lelystad was toen al onderwerp van gesprek. Het onderwerp is geregeld onderwerp van gesprek geweest op centraal niveau, de ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren heeft zich hierin tot 2005 nimmer in gemengd.

De ondernemingsraad heeft zich bij brief d.d. 7 april 2005 tot de D-G Belastingdienst gericht in de hoop en verwachting dat deze een antwoord zou kunnen geven op zijn vragen, aangezien de D-G Belastingdienst de beslissingen neemt (hetgeen de bevoegdheid van de ondernemingsraad onverlet laat).

De ondernemingsraad heeft mondeling een reactie en preadvies uitgebracht aan de CGOR ten aanzien van het veranderplan. Ten aanzien van de reductie van de huisvestingskosten is niet geadviseerd aan de CGOR, aangezien dit plan niet specifiek betrekking had op de verhuizing van Lelystad naar Almere.

De ondernemingsraad heeft het onderzoek anno 2005 afgewacht in de veronderstelling dat hij op dat tijdstip zijn medezeggenschapsrechten zou kunnen uitoefenen.

De Kleine Commissie vraagt hoe en waar de bedrijfsvoeringsaspecten van de verplaatsing van de locatie aan de orde komen. Het is toch voorstelbaar dat die aspecten ter plekke moeten worden geregeld.

De bestuurder antwoordt dat dit laatste niet het geval is. Het komt aan de orde in het overleg met de COR. De ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren kan zijn bijdrage via zijn vertegenwoordiger in de COR inbrengen. De besluitvorming vindt plaats op D-G niveau, het management doet de uitvoering.

Het gemeenschappelijke aspect van de huisvesting van de Belastingdienst in Almere is dat je in gemeenschappelijkheid een keuze bepaald voor integrale en actuele klantenbehandeling. De Belastingdienst kiest een bepaalde lijn, te weten dat zo dicht mogelijk bij de klant moet worden 'gezet'. Die klant zit in Almere, aldus de bestuurder.

De ondernemingsraad vat samen: de Belastingdienst wil uniformiteit bij de huisvesting en de uitstraling naar de klanten toe. Dat is haar goed recht, maar het creëert geen bevoegdheid voor de COR, aangezien de WOR bepaalt dat een COR slechts bevoegd is ingeval sprake is van een aangelegenheid van gemeenschappelijk belang, hetgeen in casu niet het geval is. Het besluit heeft namelijk zijn impact/uitwerking op lokaal niveau.

De Kleine Commissie vraagt partijen welke mogelijkheden zij nu zien om tot een compromis te komen.

Van de zijde van de ondernemingsraad wordt opgemerkt dat die mogelijkheden beperkt zijn. Er wordt inmiddels uitvoering gegeven aan het besluit tot verplaatsing van de vestiging Lelystad, aangezien het bevoegd gezag zeer recent een huurcontract ten aanzien van een pand in Almere heeft gesloten dan wel een offerte daartoe heeft laten uitbrengen. Een geding hierover dient volgende week bij de ondernemingskamer.

Het besluit tot verplaatsing van de vestiging zal op grond van artikel 25 WOR moeten worden voorgelegd aan de ondernemingsraad (met een overzicht van de beweegredenen en gevolgen voor het personeel).

Van de zijde van de bestuurder wordt opgemerkt dat de ondernemingsraad nadrukkelijk naar de belangen van het personeel kijkt, terwijl de ondernemingsraad ingevolge de WOR een bredere taak heeft. De bestuurder betreurt dat de ondernemingsraad niet eerder heeft aangegeven dat hij van oordeel is dat voor hem een rol is weggelegd. De ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren is vertegenwoordigd in de COR (voorheen CGOR), de ondernemingsraad is dus op de hoogte (geweest) en had eerder aan de bel moeten trekken.

Men wil wel begrip tonen voor het probleem van de ondernemingsraad, de D-G Belastingdienst is bereid om te luisteren, aldus het standpunt van de bestuurder.

De ondernemingsraad merkt op dat hem van enig begrip tot op heden niet is gebleken.

De voorzitter schorst de zitting, zodat zowel de Kleine Commissie als partijen zich kunnen beraden op hun positie. Het is belangrijk dat er een oplossing wordt bereikt, die voor beide partijen aanvaardbaar en bovendien praktisch uitvoerbaar is.

Nadat de Kleine Commissie vervolgens gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de ondernemingsraad informeel en apart te horen ten aanzien van zijn wensen, wordt de zitting heropend.

De ondernemingsraad realiseert zich dat een aantal stappen is gezet, maar meent dat geen sprake is van onomkeerbaarheid. De ondernemingsraad geeft aan dat hij een advies wil geven over een serieuze, beargumenteerde adviesaanvraag betreffende het voornemen om de vestigingsplaats te wijzigen.

Er moet een gedegen vergelijkend onderzoek komen, de kosten en gevolgen van alternatieven in Lelystad en in Almere moeten hierin worden betrokken, zodat een zorgvuldige afweging kan worden gemaakt. De uiteindelijke keuze moet worden onderbouwd met goede argumenten. Als de pro's en contra's op een rijtje worden gezet, kan een verantwoorde beslissing worden genomen.

Van de zijde van de bestuurder wordt er opgewezen dat het huurcontract ten aanzien van het gebouw in Lelystad inmiddels is opgezegd.

De voorzitter geeft aan dat de ondernemingsraad serieus wil worden genomen. Wat kan de bestuurder doen om dit te bereiken.

De bestuurder begrijpt dat heel goed. Voorgesteld wordt dat er een gesprek zal worden georganiseerd tussen de D-G Belastingdienst en de ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren. In dat gesprek zal moeten worden verkend hoe de adviesaanvraag er uit zou moeten zien. De bestuurder verwacht dan dat de ondernemingsraad zijn standpunt inhoudelijk bezien kenbaar maakt.

De ondernemingsraad geeft aan dat pas een standpunt kan worden ingenomen, indien de uitkomsten van het te houden, gedegen onderzoek bekend zullen zijn. De resultaten van de gehouden businesscase voldoen in ieder geval niet aan de eisen, aldus de ondernemingsraad.

De Kleine Commissie wijst er op dat de ondernemingsraad heeft vernomen dat de Rijksgebouwendienst wel gebouwen heeft in Lelystad en vrijwel niet in Almere. In het kader van kostenbeheersing zou het onderzoek ook in deze richting moet worden gedaan. Het gesprek tussen partijen zou over dit soort concrete punten moeten gaan.

De bestuurder merkt op dat het bevoegd gezag een dergelijk gesprek wel wil aangaan, maar dat een voorbehoud moet worden gemaakt ten aanzien van het gebouw in Almere, aangezien de besluitvorming dienaangaande reeds in een gevorderd stadium is (offerte is uitgebracht). Een gesprek zou dus op zeer korte termijn moeten worden gehouden.

De Kleine Commissie vraagt de bestuurder of andere alternatieven bespreekbaar zijn, zoals het vestigen in Almere van die medewerkers die thans werkzaam zijn in Lelystad, doch woonachtig in Almere. De businesscase is een strategische keuze van het bevoegd gezag. Op grond van overwegingen van financiële aard, alsook in aanmerking nemende de personele gevolgen, zou het mogelijk kunnen zijn dat het bevoegd gezag zijn standpunt heroverweegt.

De bestuurder wijst opnieuw op de keuze van het bevoegd gezag voor Almere vanwege de visie op het huisvestingsbeleid (uitgangspunt is: de Belastingdienst is daar waar de klant is). Bovendien werken in zowel Lelystad als Almere medewerkers die in de wijde omtrek woonachtig zijn. De personele consequenties zijn dus niet eenduidig. Mede in overweging nemende dat het gebouw in Lelystad niet meer voldoet aan de arbo-voorschriften, zodat veel moet worden geïnvesteerd in het geschikt maken ervan, komt het bevoegd gezag tot de conclusie dat Almere een logische keuze is.

De ondernemingsraad merkt op dat de boodschap van de bestuurder is dat er een gesprek komt met het bevoegd gezag, zodat 'we het er nog eens over kunnen hebben'. Dat is onvoldoende. Er moet wel een voorgenomen besluit worden voorgelegd dat voldoet aan de eisen van artikel 25 WOR. Indien het bevoegd gezag zijn keuze onderbouwt met argumenten, cijfers en vergelijkingsmateriaal, is overleg op grond van artikel 25 WOR mogelijk.

De bestuurder merkt op dat hij een slag om de arm moet houden vanwege het contract dat eventueel is getekend door de Rijksgebouwendienst. Het voeren van overleg moet reëel bezien ook wel mogelijk zijn.

De voorzitter wijst er op dat een eventueel sedert vorige week getekend contract ten behoeve van het gebouw te Almere uitsluitend het probleem van het bevoegd gezag is. Gelet op de reeds eerder aangevangen WOR-procedure bij de Bedrijfscommissie, alsmede gelet op het bestaande vooruitzicht van een procedure van de ondernemingsraad bij de ondernemingskamer, was het wellicht verstandig geweest indien het bevoegd gezag zijn besluitvorming ter zake had opgeschort.

De ondernemingsraad wil geen overleg dat zich uitsluitend kan richten op de uitvoering van reeds genomen besluiten.

De bestuurder stelt voor dat het gesprek met de D-G Belastingdienst op zeer korte termijn plaatsvindt. Het onderwerp van overleg zal zijn de wens van de ondernemingsraad Belastingdienst Randmeren om te komen tot een adviesaanvraag, omdat de ondernemingsraad een probleem heeft met de wijze waarop de procedure tot nu toe is verlopen. Er zal dus gesproken worden over de mogelijkheden om te komen tot een zinvolle adviesaanvraag.

De ondernemingsraad stelt nadrukkelijk dat er dan bereidheid bij het bevoegd gezag moet zijn om advies te vragen.

De bestuurder merkt op dat hij niet in de positie is om deze stelling hier en nu te onderschrijven.

De voorzitter stelt het volgende voor.

Partijen krijgen een periode van veertien dagen om te komen tot een gesprek. Nadien wordt het resultaat van het gesprek aan de secretaris van de Bedrijfscommissie medegedeeld.

Indien het resultaat is dat de ondernemingsraad afziet van verdere bemoeienis van de Bedrijfscommissie, zal een verslag van bevindingen worden opgesteld.

Indien het resultaat is dat partijen er samen niet uitkomen en de ondernemingsraad zijn verzoek om bemiddeling en advies handhaaft, zal de Bedrijfscommissie alsnog advies uitbrengen ten aanzien van het voorliggende geschil.

Partijen gaan akkoord met dit voorstel.

Van de zijde van de ondernemingsraad wordt tot slot opgemerkt dat hij het geschil graag wil oplossen door middel van het te houden gesprek, maar dat hij niet uitsluit dat hij volgende week, ter zekerstelling van alle rechten, alsnog in beroep gaat bij de ondernemingskamer.

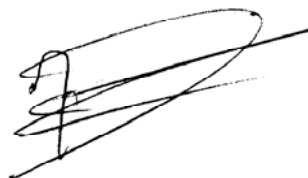
Niets meer aan de orde zijnde, dankt de voorzitter de aanwezigen voor hun komst en inbreng, en hij sluit vervolgens de hoorzitting.

Den Haag d.d. 28 november 2005.

De Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie,
namens deze,

J.W. Dieten
Voorzitter

mw. J. Dekker
Secretaris